

opusdei.org

Dopis preláta (listopad 2016)

Středem pozornosti tohoto dopisu preláta je blížící se závěr Roku milosrdenství. Mons. Echevarría doporučuje, abychom využili tento čas k „osobnímu přijetí Božího milosrdenství a stejně i přijetí druhých: žít jim nakloněni.“

04.11.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Uplynul už skoro rok od chvíle, kdy Svatý Otec otevřel Svatou bránu, nejdříve v srdci Afriky a potom v bazilice svatého Petra. Zatímco se blíží zakončení tohoto jubilejního roku, který se uzavře o slavnosti Ježíše Krista Krále, 20. tohoto měsíce, vynořují se nám v paměti události, které se staly po celém světě; ty nejdůležitější se bezpochyby odehrály v soukromí mezi každým člověkem s Pánem. Jenom Bůh ví, kolik lidí se s ním opět smířilo poté, co možná mnoho let žili od něho vzdálení nebo vlažní.

V průběhu těchto měsíců jsme se snažili znovuobjevit tajemství Boží lásky, která se ukrývá v lůně Církve. Skutečně, Boží milosrdenství naplňuje celou zemi, stejně jako vody pokrývají nesmírné plochy oceánů; a my jsme to procházeli v Písmu svatém – v prorocích i žalmech, a hlavně v evangeliu –, v liturgii, v lidové zbožnosti... Zaznamenali jsme

to i ve svém životě: stačí letmý pohled na vlastní existenci, abychom znovu, s úžasem, odhalili Pánovu blízkost, se kterou s námi jednal a jedná od chvíle, kdy nás začlenil do Církve skrze křest, a ještě i předtím.

Ježíš Kristus nám zanechal jasné poučení v 15. kapitole evangelia svatého Lukáše. Máme tam tři jeho podobenství o Božím milosrdenství: o ztracené ovci, o zakutálené minci a o marnotratném synu. Sv. Ambrož je komentuje: «Kdo je tím otcem, tím pastýřem a tou ženou? Nepředstavují snad Boha Otce, Krista a Církev? Kristus tě bere na svoje ramena, Církev tě hledá a Otec tě přijímá. Ten první, protože je Pastýř, tě nepřestává živit; ta druhá, jako Matka, se tě ujímá a nepřestává tě hledat; a Otec tě v té chvíli nově obléká. Ten první tak činí skrze dílo svého milosrdenství; ta druhá tím, že o tebe pečuje; a ten třetí tím, že tě se Sebou smiřuje»¹.

Tyto měsíce nám pomohly naši lásku k Bohu a k bližním znovuoživit právě tam, kde mohla být tak trochu oslabená. Možná jsme odhalili, že existuje ještě mnoho záhybů naší duše, kde nám tento rozměr schází; a to nás nesmí udivovat, protože povolání k tomu být „milosrdní jako Otec“ je výzvou na celý život.

Slavnostní zakončení Svatého roku nemá být tedy cílovým bodem, abychom pak přešli k něčemu jinému, ale má být výchozím bodem, abychom s obnoveným nadšením kráčeli na své cestě křesťanského růstu. My všichni křesťané jsme od svého křtu držiteli obecného kněžství, které nás vede k tomu, abychom uskutečňovali milosrdenství s hlubokým smyslem Božího dětství. Svatý Josemaría trval na tom, že ***ve všech lidech je třeba vidět bratry, kterým máme prokazovat upřímnou lásku a nezištnou službu***². A to je poselství

papeže Františka pár týdnů před uzavřením tohoto roku speciálních milostí. **Nestačí totiž mít zkušenost s Božím milosrdenstvím ve svém životě; je zapotřebí, aby každý, kdo jej přijal, stal se také jeho znamením a nástrojem pro druhé. Milosrdenství je kromě toho vyhrazeno nejenom pro zvláštní momenty, ale zahrnuje celý náš každodenní život³.**

Proto si pokládám otázku – a povzbuzuji také vás, abyste si ji položili: Co v nás zůstává na sklonku Svatého roku? Nasákli jsme víc přesvědčením, že se na nás Bůh dívá jako Otec ***plný něhy a nekonečné lásky***⁴? Je v našem každodenním soužití, v rodinném životě, v profesní práci, v apoštolátu, v návštěvách chudých a v pomoci těm, kteří trpí, více patrná tato Boží láska, která se projevila v Kristu? Udržujeme v sobě živou onu naději, že navzdory našim chybám touží Pán po tom, abychom

jednali jako lepší přenašeči jeho milosrdenství? Je tedy velmi vhodné, abychom tak jako naše Matka Panna Maria o těchto věcech uvažovali a uchovávali je ve svých srdcích.

K tomu, abychom tímto směrem, ve kterém Duch svatý pohání Církev kupředu, postupovali se stále rozhodnějším krokem, si vám dovolím doporučit dva způsoby chování, které v určitém smyslu shrnují cestu, kterou jsme během těchto měsíců urazili, a mohou nám pomoci světlo tohoto Svatého roku v našich duších udržet rozžaté: osobně *přijímat* Boží milosrdenství a stejně i *přijímat* druhé: žít jim nakloněni.

Na prvním místě uchýlovat se k Božímu milosrdenství: na tom závisí všechno. Když si všimneme, že Bůh vede okolnosti a činnosti tak, aby nás přiváděl k Sobě, naše zbožnost a apoštolský zápal vzroste. Snáze se svěříme do Ježíšových rukou, se

sportovním duchem uprostřed
vnitřních zápasů, s obnovenou
touhou přivádět k němu mnoho duší,
s radostí, kterou nic nedokáže
narušit.

Boží láska vůči nám je náročná i
uklidňující zároveň. Náročná,
protože Ježíš Kristus vzal na svá
ramena kříž a chce, abychom jej na
této cestě následovali, a tak s ním
spolupracovali na tom, aby se ovoce
vykoupení dostalo do celého světa;
uklidňující, protože Ježíš dobře zná
naše omezení a navádí nás lépe než
ta nejvíce chápavá matka. Nejsme to
my, kdo svým úsilím promění svět:
udělá to Bůh, schopný proměnit
srdce z kamene na srdce z masa.

Pán od nás nežadá, abychom se
nikdy nespletli, ale abychom se
vždycky zvedli a nezůstávali
připoutaní ke svým pochybením;
abychom po této zemi kráčeli s
klidem a důvěrou dětí. Často

rozjímejme nad těmito něžnými slovy svatého Jana: *to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí.*⁵

Vnitřní pokoj nepatří tomu, kdo si myslí, že vše dělá dobře, ani tomu, kdo se nestará o lásku: rodí se v člověku, který se vždycky, i tehdy, když upadne, navrací do Božích rukou. Ježíš Kristus nepřišel, aby hledal zdravé, ale nemocné⁶, a spokojuje se s láskou, která se navzdory selháním lidí každý den obnovuje, protože se uchylují k svátostem jako k nevyčerpatelným pramenům odpuštění.

Milosrdenství nás také zavazuje přijímat druhé, sklánět se k nim; jsme schopni předávat ho dál tehdy, když jsme ho přijali od Boha. Takhle, «poté, co obdržel milosrdenství a hojnost spravedlnosti, je křesťan schopen mít soucit s nešťastnými a modlit se za jiné hříšníky. Stává se

milosrdným dokonce i vůči svým nepřátelům»⁷. Jedině velkodušné Boží pochopení «je schopno vynahradit ztracené dobro, odplácet dobrem za spáchané zlo a probudit nové síly spravedlnosti a svatosti»⁸.

Nechybí situace, ve kterých nápor práce nebo těžkostí může poněkud umrtvit naše srdce, podobně jako trní zadusí dobrou setbu. Bůh nám dává živé srdce z masa, abychom se skláněli k druhým, nejenom při problémech nebo tragédiích, ale i v bezpočtu každodenních záležitostí vyžadujících pozorné srdce, které nepřikládá význam tomu, co jej ve skutečnosti nemá, a které se snaží přikládat ho tomu, na čem opravdu záleží, ale co možná uniká pozornosti. Bůh nás zve nejenom k soužití s druhými, ale k *žití pro druhé*. Vyžaduje od nás ***srdečnou lásku, která dokáže všechny přijmout s upřímným úsměvem***⁹.

A proto se neustále uchylujme k modlitbě, zvláště když nějaká situace nebo nějaká osoba jsou na nás moc, abychom v té chvíli Pánovi svěřili překážky, které potkáváme na svojí cestě. Prosme ho, ať nám je pomůže překonat a nepřikládat jim přílišnou váhu. Prosme ho, ať nám udělí takovou lásku, jakou má On, na přímluvu Panny Marie, *Mater misericordiae*.

Při své apoštolské návštěvě v Polsku hovořil papež o evangeliu jako o **živé knize Božího milosrdenství**. Tato kniha, říkal, **má ale na konci ještě bílé stránky: je to kniha otevřená, kterou jsme povoláni dopisovat ve stejném stylu, to znamená konáním skutků milosrdenství¹⁰**. A dodal: **každý z nás uchovává v srdci navýsost osobní knihu Božího milosrdenství¹¹**. Vyplňme s nadšením stránky, které Bůh svěřil každému z nás, aniž bychom se nechali odradit kaňkami a skvrnami,

které může zapříčinit naše neohrabané písmo. Z Boží laskavosti se Duch svatý zpřítomňuje v našich ubohostech, protože *když jsem slabý, právě tehdy jsem silný*¹²; posílíme se Kristovou milostí, a tak budeme schopni to, co jsme obdrželi, předávat.

Při této pozorné službě druhým nezapomínejme – obzvláště 2. listopadu a po celý tento měsíc – na onen diskrétní skutek milosrdenství, který je tolik milý v Božích očích: modlitbu za zemřelé. Každému vyprošuji od Pána milost prožívat společenství svatých se všemi: s těmi, kteří potřebují naše přímlyvy, s těmi, kteří se už radují z nebeské blaženosti, i s těmi, kteří ještě putují tady dole, počínaje našimi modlitbami za papeže a jeho spolupracovníky a konče u všech mužů a žen, zvláště těch, kteří nejvíce tuto jednotu potřebují.

Nemohu uzavřít, aniž bych poděkoval Bohu za nedávné svěcení jáhnů z Prelatury: modleme se za ně a za další vysvěcené služebníky celého světa. Zároveň ožívují svoji vděčnost za ovoce pastorační cesty, kterou jsem podnikl před dvěma týdny do nového okrsku ve Finsku a Estonsku. Modleme se za Církev v oněch zemích a v ostatních ze severní Evropy. Rád bych vám detailně popovídal o radosti, jakou měl sv. Josemaría – a rovněž nejdražší don Álvaro – ze zavedení Díla v těchto zemích. Zvu vás, abyste o tom uvažovali ve chvílích modlitby před svatostánkem. A kéž se k nebi pozvedá též naše co nejupřímnější vděčnost za výročí zřízení Díla jako osobní prelatury.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2016.

1Sv. Ambrož, *Pojednání o evangeliu sv. Lukáše VII*, 2058 (PL 15,1755).

2Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 29.

3Papež František, Promluva při generální audienci, 12-X-2016.

4Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 331.

51 Jan 3,19-20.

6Srov. Mt 9, 13

7Sv. Chromacius z Aquileje, Kázání 41,5, o blahoslavenstvích (CCL IX A, 177).

8Bl. Pavel VI., Nevydaný rukopis, in Institut Pavla VI, *Notiziario* 71 [2016], 7-8 (publikováno též v *L´Osservatore Romano*, září 2016).

9Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 282.

10Papež František, Homílie, 30-VII-2016.

11*Tamtéž.*

122 *Kor* 12, 10.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/carta-del-prelado-noviembre-de-2016/>
(24.03.2025)